

## HOLT LENSZKIJ

### A n t i h u m á n u s C s á p K i á l t v á n y

Közeleg a vég; az antihumánus csáp előtörésének ideje. Minden sorvadt növény a tengerbe költözik. Az óriás végzet-polip szeme kinyílt. Mindent a vizek világába ránt a sivatagos metropoliszokból. Tapadókorong-rózsái egy-egy magyar csecsemőarc. Nyolc karja, mint nyugat-nyúlványok; újszülött vákuummal csomagol sós vízbe. Fény-kövekkel körberakott kátyúkon vezet utunk. Az osztrákok gyémántokon keresztül látják a világot: minden bécsiszelet egy-egy csillanás a nyálban. Mi itt a posványos pesten szájunkba várjuk a végzet-polip húsos csápjait. Saját csecsemőink ülnek a gyomorsavban, miközben mi a rádió mellett kártyázunk. Egyikünk sem áll nyerésre. A bemondó csak annyit mond: „közelegnek a legyek, barátaim”. A közmédia elhallgatja a végzet-polipot, nyolc nyugat-nyúlvány karjáról szó sem esik. Ébredjete! Nyálkásfényű sugarai a pesti értelmiségnek, nem látjátok-e a közelgő tengert? Osztrák halhordák, gyémántpikkelyesek. Nem látjátok-e feltúrt földjeinkbe ömlő rózsza-tapintású váladékukat? Mert közel a vég, a legyek ideje! Rádióhullámainkat újszülött vákuum nyomja el! A sósvíz-íz megtelepszik baromfi-tartományunk egészén. Csáp-elmék, ez egy nemzet csücsörített lezárása! Tapadókorong-rózsákat metszhetünk ezentúl. Mindenki vegyen ollót holnapig!

### A z Ú j F a K i á l t v á n y

Az új fa én vagyok, lehullott leveleim legyetek alattam! Kérgemből táplálkozó férgek leptek el. Pusztulásom látni kívánja az elavult világ. Ellenségeim a haladással szembemenők. A régi fák a férgek. De mindhiába ősi föld, én kikeltem és itt vagyok, mint utó-természet; az új élet maga. Viseljetek ágaimból font koszorúkat, viharban üljeteek védelmező lombozatom alá. Az ó-természet; csak formátlan balzsamtestűek. Magukra kenték őket az elmúlt századok. Az új mohák, új növények keményítik meg az elpuhult földet. Felszántani sem tud minket senki. Mert ugyanott, ahol ők voltak, mi jobban vagyunk. Szűk transz-fásszárúak, ritka levelesek, csatlakoztatok a teremtés ezen stádiumához. Porladjon sóvá a régi föld, ízesítse az új gulyások leveleit. Legeljenek belőlünk poszt-birkák ezentúl. Sosem hallott bégetésük töltse ki a magyar vidéket. Zalaegerszeg belénk folyik majd, ránk ömlik Szolnok. Öntözzétek az új fát, ti monstrum megyei az országnak. Lehullott levél legyen minden ember. Lassan kavargva mar belénk az új ősz. Alám kerül ez az ország. Ágaimból font koszorúitok koponyáitokba nőnek. Irányt mutat lombom a sötétben, kivezet a múlt posványából. Ragadós répareszelék, savas emlékek. De mindhiába toxikus gondolat, mindhiába ősi föld, én kikeltem és itt vagyok, mint utó-természet; az új élet maga.

### C s e r e p e s Z o l t a n i s t v a n K i á l t v á n y

Mint tigrisek jövünk; mint szilikon nagymacskák. Ellenségeink a hús- és izomrostok. Rettegjete! Ti cserepes zoltanistvan-kofák! Árkokban alvó mirelit népek! Rettegjete! Ti cserepes zoltanistvan-fogyasztók! Fák mögött bujdosó határokon túliak. Rettegjete! Eljön értetek az untergate bőrkesztyűbe bújtatott szilikon ökle! Leccsap az összes cserepes zoltanistvan-gyűjtögetőre! Rettegjete! Tulipánképű vizigót betolakodók. Ti nejlion-parazitái e földnek! Ti szabadon lélegzők! Rettegjete! Az untergate elhozza a szabályozott tüdőhasználatot. Minden horgász más hazát keressen. Ti ceruzahegysző-ajkú madárnép! Rettegjete! Üvegszálcső-csattogás elhal az untergate alatt. Betonkeverő kezek csapnak a dunai asztalokra. Ti kávézacc munkások! Rettegjete! Sorvasztó csapást mér az untergate. Ti cserepes zoltanistvan-nepperek! Rettegjete! Az újraéledő szervezet nem szobanövény! A szilikonra cserélt emberi rost rosszul mutat az ablakban! Ti haszonélvezői a jövőnek! Ti mindenben nemespenészt keresők! Rettegjete, mert jövünk; mint szilikon nagymacskák! Rettegjete, mert zoltanistvant átültetjük eddigi cserepéből a természetbe!

### G a l a m b k o n z e r v a t i v i s t a K i á l t v á n y

Galambok, maradjatok egyszerű szellemeket tároló szürke hordók! Szárnyszegett gömbtestetek hűen repüljön gyatra önmagához! Galambok, hihettek a plastik rostokban! Transzgalamb-léttől rettegjete! Saras földeken talált sötét gödreitek meredjenek ránk! Zsírban tocsogó kürtünk hadd szóljon! Legyen minden magyar ma galamb, legyen minden galamb ma magyar! Lángoljon fel a természet! Hídtestű szárnyasokká transzformálódjon az ország! Más nemzetek folyóin váljunk úttá! Előre mutató ujjak legyetek, galambok! Csak magyar márkájú gépkocsik járjanak rajtatok! Alattatok verdeső hányadék hullám ne mosson! Zsíros kürtünk szavára laminálódott szürke tollazatok ne hulljon hiába! Csőr nélkül fekszik a magyar galamb. Ázott hordó-tetemetek más nemzetek vizeit szívja magába, mint szárnyas, kihűlt szivacsstest. Repüljete újra, galambok, koptassa porcaitok mozgás megint! A Duna felett szürke híd legyen belőletek! Te pedig, galamb-individuum, csontokat szopogass a kalciumért. A természet dühe égessen belőlről! Gondolkodás helyett használd csökött szárnyaid! És végül; mindig csak arra repülj, amerre nézel is.

## J e g e s V é n a K i á l t v á n y

Vasbeton csigák húznak építészeti kiemelkedő nyálkacsíkokat a városra, petéikben autók ezrei parkolnak. Szirénák hangjával zuhog az eső. Itt keletkezünk. Az új ember vére égszínkék fagyálló, csörgedező etilén-glikol. Szeneséter-fogaink alatt ropog a steril tejfölszínű városi levegő. Köztereinkről a magasba hányják belső szerveiket daliás darumadarak, hosszú nyakuk króm zuhanytömlő. Az új ember megveti a testhőt. Penészt pumpál csatornás érrendszerébe a nagyvárosok szíve. Lakások millióit lengik be az elhalt hormonok. Nemtelen szellemek élnek minden tükröben. Hosszú körömágytakarókba burkol az éppen megszületés. Itt keletkezünk. Az új ember megméri önmagát. Háromszor sterilebb a szervezet, mint eddig. Buszokat indítanak a vidékek begyűjtésére. Üvegszilánk-csapatok pakolják magukat belénk. Éljen a városhatáron túli üresség! Éljen a megsebzett vályog! Az új ember nem fázik; jeges vénái biztosítják alapállapotának a telet. Nem gerjed a test többé kertés házakra.



Koatis Imre '88